

ที่หนึ่งในดวงใจของข้าพเจ้า

วัฒนา พัฒนาภิวัดณ์

R20010

มีคนเคยบอกว่าชีวิตเหมือนละคร ในขณะที่ข้าพเจ้าได้รับฟังก็ยังไม่รู้สึกอะไร จนกระทั่งวันหนึ่ง ข้าพเจ้าและครอบครัวก็ได้เข้าไปสัมผัสกับละครในชีวิตจริง วันนั้น วันที่ข้าพเจ้าได้เข้าไปพบหลวงพ่อจรรย์หรือพระธรรมสิงหบุราจารย์ ชีวิตของข้าพเจ้า และครอบครัวก็เริ่มเปลี่ยนไป เปลี่ยนไปมาก จนกระทั่งข้าพเจ้าเองก็ยังไม่อยากจะเชื่อ แต่มันก็เป็นความจริง ข้าพเจ้านายวัฒนา พัฒนาภิวัดณ์ และนางจรรย์รัตน์ พัฒนาภิวัดณ์ และบุตรชาย บุตรสาว เป็นหนี้ชีวิตหลวงพ่อจรรย์ จนไม่สามารถจะทดแทน บุญคุณได้หมดสิ้น ข้าพเจ้าจึงตั้งใจจะทดแทนบุญคุณของหลวงพ่อจนชีวิตจะหาไม่ ด้วยการทำความดีให้มากที่สุดที่ข้าพเจ้าจะทำได้

ประมาณปี ๒๕๔๑ ข้าพเจ้าและครอบครัวประสบปัญหาเศรษฐกิจอย่างมาก เพราะในช่วงนั้นเป็นยุค IMF ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าครอบครัว และเป็นผู้หารายได้คนเดียวในครอบครัวต้องตกงาน ข้าพเจ้าจึงต้องหารายได้โดยการค้าขายเล็กๆ น้อยๆ ที่ จตุจักร และห้างบางลำพู สาขางามวงศ์วาน วิถีชีวิตของข้าพเจ้าเปลี่ยนไป รายรับ น้อยลง รายจ่ายสูงมากขึ้น ข้าพเจ้าจำเป็นต้องให้ภรรยาและลูกๆ ไปอยู่ต่างจังหวัดเพื่อ ลดค่าใช้จ่าย ส่วนตัวเองต้องทำงานหนักอาทิตย์ละ ๗ วัน เวลาผ่านไปเกือบ ๒ ปี ข้าพเจ้าเริ่มดีขึ้นเล็กน้อย ข้าพเจ้าจึงให้ภรรยาและลูกๆ กลับมาอยู่กรุงเทพฯ อีกครั้ง แต่ รายรับก็ยังคงไม่มีมาก พอดีข้าพเจ้าได้หนังสือของหลวงพ่อจรรย์มา ๑ เล่ม เป็น หนังสืออภิญญาแห่งกรรม เล่ม ๘ พิเศษ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอยากไปปฏิบัติธรรม จึงได้

ไปวัดครั้งแรก ๕ วัน หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เริ่มค้าขายดีขึ้นเป็นลำดับ ข้าพเจ้าเริ่มขยายกิจการเล็กๆของข้าพเจ้าจนโตขึ้นเป็นลำดับเรื่อยมา และข้าพเจ้าได้ย้ายร้านจากห้างบางลำพู งามวงศ์วานมาอยู่แถวสุริวงค์ ส่วนที่จตุจักรก็ขยายร้านขึ้นตั้งแต่ปี ๒๕๔๑

ข้าพเจ้าสวดมนต์ตามบทที่หลวงพ่อบอกให้มาคือ พระพุทธคุณเทออายุบวก ๑ ตลอดมาทุกวัน และบางวันก็ทำสมาธิด้วย เช่นเดิน ๓๐ นาที นั่ง ๓๐ นาที ข้าพเจ้าค้าขายดีขึ้นเรื่อยๆ มีคนเอาของมาขายให้ไม่แพง และสามารถขายได้ง่ายๆ ความคิดที่จะไปกู้ยืมเงินผู้อื่นก็หายไป ข้าพเจ้าทำสมาธิทุกเช้ามากขึ้น ทำให้ข้าพเจ้ารู้ความจริงต่างๆว่าจะทำอย่างไรกับชีวิตของตนเอง และมีความอดทน มากขึ้น ขยันมากขึ้น มีเมตตามากขึ้น และคิดจะทำบุญมากๆ โดยเฉพาะกับหลวงพ่ोजรัญ จึงทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจใน การดำรงชีวิตอย่างมีสติต่อไป

ข้าพเจ้าขอเล่าประสบการณ์เหตุการณ์สำคัญในชีวิตของข้าพเจ้าดังนี้ ช่วงปี พ.ศ . ๒๕๔๓ ในช่วงนั้นข้าพเจ้าต้องขับรถขึ้นทางด่วนจากพระชานุกูลไปลงที่ทางด่วนสีลม ทุกวัน ตั้งแต่วันจันทร์-วันศุกร์ ช่วงเวลา ๑๐.๐๐-๑๐.๓๐ น. มีอยู่วันหนึ่งในช่วงกลางปี ๒๕๔๓ ข้าพเจ้าเดินทางออกจากบ้านไปทางด่วนปกติ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. ข้าพเจ้าใช้เวลาเดินทางจากบ้านไปที่ทำงาน ๓๐ นาที ข้าพเจ้าขับรถขึ้นทางด่วนไปประมาณ ๑๐ นาที ปรากฏบริเวณหน้ารถข้าพเจ้ามีควันหนาที่บ ในขณะนั้นข้าพเจ้าตกใจมาก ข้าพเจ้าขับรถด้วยความเร็วประมาณ ๑๐๐ ก.ม.ต่อชั่วโมง ช่วงนั้นมีรถมาก รถของข้าพเจ้าอยู่ในช่องขวาสุด รถส่วนใหญ่ขับด้วยความเร็วสูง ข้าพเจ้าพยายามหาทางเข้าช่องซ้ายเพื่อจอดแต่ก็ทำไม่ได้ เพราะมองกระจกข้างซ้าย-ขวาไม่เห็น และมีรถมาก แลမ်ขับด้วยความเร็วสูงด้วย เวลาผ่านไป ไม่ถึง ๒ นาที ควันหน้ารถที่บมาก ขึ้น จนแทบจะขับต่อไปไม่ได้ ในขณะเดียวกันก็มีควันเข้ามาในรถเป็นจำนวนมาก

ข้าพเจ้าตกใจมากขึ้น พยายามลดกระแสจกไฟฟ้าลงเพื่อให้ควันในรถออกไป แต่กระแสจกไฟฟ้าก็ไม่ยอมทำงาน ข้าพเจ้าเกิดความกลัวขึ้นจับใจ

พอดีข้าพเจ้าเหลือบไปเห็นสติ๊กเกอร์รูปหลวงพ่ोजรุธที่ข้าพเจ้าติดไว้หน้ารถ ทำให้ข้าพเจ้ามีสติขึ้นพร้อมกับมีกำลังใจขึ้นมา ข้าพเจ้าเริ่มสวดมนต์พาหุงมหากาในใจ และคิดถึงหลวงพ่อกับช่วยข้าพเจ้าด้วย พอข้าพเจ้าเริ่มสวดมนต์ว่า “พาหุง” ควันที่บิวขาวที่อยู่หน้ารถก็เริ่มจางลงอย่างรวดเร็ว แต่ควันในรถยังคงมีอยู่ ข้าพเจ้าจึงลองลดกระแสจกไฟฟ้าอีกครั้ง ปรากฏว่ากระแสจกไฟฟ้าเริ่มทำงานได้ ควันในรถจึงค่อยหมดไปอย่างรวดเร็ว ข้าพเจ้าจึงเริ่มมองกระแสจกด้านข้างเห็น จึงได้นำรถเข้าทางเลนซ้ายจะจอดรถ แต่ปรากฏว่าไม่มีควันให้เห็นแม้แต่คนเดียว ข้าพเจ้าจึงขับรถต่อไปอีกประมาณ ๑๐ นาที ก็ถึงทางลงทางด่วนถนนสีลม พอข้าพเจ้าเอารถเข้าไปจอดบริเวณที่จอดรถที่ข้าพเจ้าจอดเป็นประจำ พร้อมกับพูดคุยกับพนักงานรับรถว่า “รถผมมีปัญหาระบบไฟฟ้า ช่วยตามรถลากให้ผมด้วย” คนรับรถไม่ทราบว่าได้ยินหรือไม่ จากนั้นข้าพเจ้าก็เดินข้ามถนนไปที่ทำงาน พักใหญ่คนรับรถวิ่งหน้าตื่นมาบอกว่ารถของข้าพเจ้าไม่ทราบว่า เป็นอะไรควันขึ้นเต็มไปหมด แถมนมีประกายไฟขึ้นบริเวณหน้ารถ อาจจะเกิดไฟไหม้รถได้ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นต้องเสียหายมากแน่ เพราะที่จอดรถบริเวณนั้นมีรถจอดจำนวนมาก ประมาณ ๕๐-๖๐ คัน และทางเข้าออกมีทางเดียวเล็กๆเท่านั้น รถที่จอดรถบริเวณนั้นเป็นรถของพ่อค้าเพชร-พลอย ซึ่งเป็นรถที่มีราคาแพง ข้าพเจ้ารีบตามคนรับรถไปที่จอดรถ สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นในขณะนั้นคือ มีควันขึ้นบริเวณหน้ารถเหมือนตอนอยู่บนทางด่วน คนขับรถลากตะโกนบอกผมว่า “ผมยังไม่ได้ทำอะไรเลย แค่บิดกุญแจรถก็เกิดควันขึ้นเต็มไปหมด ทำท่าจะเกิดไฟไหม้” ข้าพเจ้าจึงรีบไปบิดกุญแจกลับ ควันจึงค่อยๆหายไปหมดเหมือนเดิม คนขับรถลากบอกกับข้าพเจ้าว่า ขับรถมาได้อย่างไรโดยไฟไม่ไหม้ เพราะปกติแล้วรถต้องเกิดไฟไหม้ไปแล้ว บางครั้งคนขับรถต้องเสียชีวิตใน

รถเพราะลงจากรถไม่ได้ เขาบอกว่าเขาลากรถยี่ห้อหนึ่ง ที่เป็นลักษณะนี้บ่อย ส่วนใหญ่รถจะไฟไหม้ แต่ยังแปลกใจมากกว่าทำไมข้าพเจ้าไม่เป็นอะไร เมื่อลากรถไปถึงอยู่แล้ว ช่างซ่อมรถบอกข้าพเจ้าว่า หลังจากตรวจสอบหมดแล้ว พบว่าระบบไฟฟ้า โดยเฉพาะสายไฟไหม้หมดทั้งคัน ต้องเปลี่ยน สายไฟและวางระบบไฟฟ้าใหม่หมด โชคดีที่ข้าพเจ้าไม่เป็นอะไร และรถไม่ไหม้หมดทั้งคัน ซึ่งปกติต้องเกิดไฟไหม้รถแน่นอน

จากเหตุการณ์ในครั้งนี้ ทำให้ข้าพเจ้าระลึกถึงเหตุการณ์ครั้งหนึ่งในอดีต สมัยเด็กๆอายุประมาณ ๑๒-๑๓ ขวบ ช่วงที่ข้าพเจ้าเรียนอยู่ ม.๑ โรงเรียนนนทรีวิทยา ข้าพเจ้าชอบวิชาวิทยาศาสตร์มาก อาจารย์วิทยาศาสตร์สอนเกี่ยวกับกัมมะถัน และข้าพเจ้าได้เก็บเอากลับมาบ้านด้วย และได้ทดลองโดยการเอากัมมะถันเผาไฟ ปรากฏว่าควันของมันฉุนมากจนแทบหายใจไม่ออก ในขณะที่ข้าพเจ้าทดลองที่หน้าบ้านอยู่นั้น ได้เหลือบไปเห็นเจ้าคางคกตัวหนึ่ง จึงเกิดคิดว่าเราทดลองเอาคางคกใส่ในถุง และเอาควันกัมมะถันใส่ลงไปดูว่าจะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าลงมือทันที ในขณะที่นั้นข้าพเจ้ามีได้ตั้งใจจะฆ่ามันแต่อย่างไร ข้าพเจ้ากระทำไปเพราะว่าตัวเองกำลังทดลองเกี่ยวกับควันของกัมมะถันนั่นเอง ปรากฏว่าเพียงแค่ ๒-๓ นาที ข้าพเจ้าเอาคางคกออกมาจากถุงนั้น มันตายแล้ว ตอนนั้นข้าพเจ้าเสียใจแต่ไม่รู้จะทำอย่างไร จนกระทั่งข้าพเจ้ามาประสบเหตุในขณะที่ขับรถ และเปิดกระจกไฟฟ้าไม่ออก และที่มีควันเข้ามาในรถจนเกือบหายใจไม่ออก ข้าพเจ้าหวนนึกถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นได้อย่างไร ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่ทราบ

หลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้น ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมมากขึ้น และเคารพรักรหลวงพ่ोजรัญมากขึ้นไปอีก และตัดสินใจว่าข้าพเจ้าจะขอเป็นลูกศิษย์ของ

หลวงพ่อกับนางวันตาย และจะตั้งใจทำดี คิดดี พูดดี เพื่อตอบแทนพระเดชพระคุณ
ของหลวงพ่อกับครูอาจารย์ จะเป็นลูกศิษย์ของครูอาจารย์ และว่านอนสอนง่าย จะ
เชื่อฟังครูอาจารย์ และเคารพรักทั้งกาย วาจา ใจ ตลอดไป

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าขออัญเชิญพรสี่ประการคือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ แก่
ทุกๆท่าน ผู้มีปรกติไหว้กราบ มีปรกติอ่อนน้อม(ต่อผู้ใหญ่)เป็นนิตย์ ขอให้ทุกๆท่านมี
อายุยืนยาว มีผิวพรรณผ่องใส มีสุขภาพอนามัยแข็งแรง ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน
ขอให้สำเร็จในหน้าที่การงาน ขอให้พรอันศักดิ์สิทธิ์จงสัมฤทธิ์ผลแก่ท่านทั้งหลาย
ของงสวัสดิ์มีชัยตลอดไป